

GASELLEKONFERANSEN FOR AKERSHUS 26. OKTOBER

**DNB Bjørvika, Dronning
Eufemias gate 30, Oslo**

Lunsj serveres fra kl. 11.30

Konferansen pågår fra kl. 12.00 - 14.00

Program:

Gasellene 2016

Amund Djuve, sjefredaktør Dagens Næringsliv

Fra oljeprisfall til boligprisfest: Veien ut av krisen?

Kyrre Aamdal, seniorøkonom DNB

Digitalisering som suksessfaktor

Are Muri, partner PwC

Hvordan gi alle tospråklige i verden en jobb?

Gautam Chandna, CEO & Co-Founder Skiwo AS

Kåring av Gasellewinner i Akershus

Amund Djuve

Kyrre Aamdal

Are Muri

Gautam Chandna

Ingen deltakeravgift på konferansene.

For program og påmelding: dn.no/gaselle

DN Gasellekonferansene

HOVEDSAMARBEIDSPARTNERE:

PARTNER:

Norges klima- og miljøminister Vidar Helgesen (H) ankommer FNs hovedkvarter i New York sammen med ledere fra hele verden.
Foto: Ørjan F. Ellingvåg

Ingen grønn bølge

Betyr den raske ratifikasjonen av Parisavtalen at en grønn bølge nå skyller inn over store deler av verden?

**Innlegg
Steinar
Andresen**

Det er selvsagt en viss grunn til å glede seg over at Paris-avtalen trer i kraft såpass raskt - mye raskere enn hva som er vanlig for mange internasjonale miljøavtaler. Spesielt viktig er det at mange av de aller største utslipps-landene, som Kina, USA, India og også EU, har ratifisert den. Dette står i sterk kontrast til Kyoto-protokollen, som ble vedtatt i 1997 men først trådte i kraft i 2005. Som kjent ratifiserte aldri USA Kyoto-protokollen. Den ble ikke engang lagt frem for Senatet fordi president Clinton visste at den aldri ville få det nødvendige flertall.

Men betyr den raske ratifikasjonen av Parisavtalen at en grønn bølge nå skyller inn over store deler av verden?

Når det gjelder USA, er det nok snarere avtalens uforpliktende form som er årsaken. USA lyktes i å utforme avtalen på en måte som var skreddersydd for sine interesser og som gjorde at ratifikasjon i Senatet ikke var nødvendig. Presidenten kunne selv avgjøre spørsmålet. Nettopp den uforpliktende formen er nok også bakgrunnen for at mange andre land også har ratifisert avtalen såpass raskt. Dette i motsetning til Kyoto-protokollen, som hadde konkrete og juridisk bindende forpliktelser for i-landene. Med andre ord: Det er ofte en direkte sammenheng mellom hvor lang tid det tar å få en avtale ratifisert, og graden av forpliktelser i avtalen.

Det er helt nødvendig at alle land har ambisjoner og planer for å redusere sine utslipp, slik det er nedfelt i Parisavtalen. I så henseende er den et fremskritt

fra Kyoto-protokollen, som kun hadde utslippsforpliktelser for i-landene. Men prisen for å få med alle har vært en såkalt «bottom-up-tilnærming», der landene selv bestemmer hvor langt de er rede til å gå. Det er verdt å minne om at dette prinsippet ble nedfelt på klimatoppmøtet i København i 2009, en konferanse mange mente var katastrofal for det internasjonale klimadiplomati. Dette er en tilnærming USA har vært forkjemper for i alle år, mens mer progressive krefter mener det er en altfor svak måte å bekjempe klimaproblemet på. Det er derfor essensielt at den internasjonale prosessen med å evaluere og overvåke de vedtatte målsetninger blir effektiv.

Det faktum at nær sagt alle land, fra USA til fattige utviklingsland med svært ulike interesser, hyller avtalen, er ikke nødvendigvis noe godt tegn. Det indikerer snarere at avtalen er så generell at den kan det tolkes på svært ulike måter. Dette var trolig også prisen for at man skulle nå enighet mellom 195 land. I seg selv er dette en diplomatisk triumf, men om det også vil bidra til en kjøligere klode gjenstår å se. Det avgjøres ikke av om avtalen trer i kraft, men av den påfølgende politiske og økonomiske vilje i de enkelte land til å virkelig gjøre avtalens høye ambisjoner. Basert på det som har skjedd så langt etter snart 30 år med internasjonalt klimadiplomati, er det altfor tidlig å juble.

Steinar Andresen, seniorforsker, Fridtjof Nansens Institutt